

GRANNEN

DAN BUTHLER

|

DAG ÖHRLUND

AV SAMMA FÖRFATTARE HAR TIDIGARE UTGIVITS:

MORD.NET (2007)

EN NÄSTAN VANLIG MAN (2008)

FÖRLÅT MIN VREDE (2009)

COPYRIGHT © 2010 DAN BUTHLER OCH DAG ÖHRLUND

DESIGN INLAGA: LARS WINTERSTRAND, KRAFT&KULTUR

DESIGN OMSLAG: BENGT GRÖNKVIST, GRÖNKVIST ART & DESIGN AB

FOTO OMSLAG: PAUL KLINE PHOTOGRAPHY, ISTOCKPHOTO

VOLTAIRE PUBLISHING; IMPRINT INOM KRAFT&KULTUR I SVERIGE AB

TRYCK: BULLS GRAPHICS 2010

ISBN 978-91-86515-03-4

- DU VILL INTE HA HONOM
I DITT POSTNUMMEROMRÅDE ...

ETT

TISDAGEN DEN FÖRSTA APRIL

Första april.

Vilket jävla skämt.

Hela livet var ett dåligt skämt numera.

Hans Ecker drog handen över skäggstubben och såg sig omkring i isoleringscellen.

Det värkte i ansiktet och kroppen efter den massiva omgång han – än en gång – hade fått av Turken (*fjorton år för mord*), Mirek (*tolv år för mord*), Stor-slaktarn (*tio år för dråp och medhjälp till mord*) och Östersund (*åtta år för grov misshandel, utpressning och grovt narkotikabrott*).

Mot bättre vetande hade han dagen innan på nytt låtit sig dras in i ett pokerparti där varje tändsticka representerade en tusenlapp som skulle betalas efter den första permissionen.

Det hade inte dröjt länge förrän han förlorat drygt åtta tusen och velat dra sig ur med tanke på konsekvenserna.

Turken och Mirek hade som vanligt varit höga som hus. Ecker undrade hur i helvete de kunde få in så mycket hasch på avdelningen och varifrån de fick pengar till knarket. Men han insåg att det var bäst att inte ställa frågor.

”Dra sig ur, vad fan du mena? Bara fitta drar sig ur. Är du fitta? Va?!”

Glöden i Turkens ögon var inget att ta miste på, och hans kraftiga brytning gjorde hotfullheten i utbrottet värre.

Ecker hade stammat något om huvudvärk.

Mirek hade vänt sig till Turken. ”Attaturk! Du glommer att han är barnknollare va, jävla peddo va! Knollar man barnen man får hovedverken, va?”

Turken hade stirrat tomt mot en punkt långt borta, medan orden sakta trängde in i hans knarkberusade hjärna. Så vändes blicken mot Ecker igen och den var full av förakt.

”Barnknulle, ja. Glömde det. Huvudvärk, va? Vi kanske ska ändra din värk lite ...”

Ecker reste sig så häftigt att stolen välte. Han snurrade runt för att springa tillbaka till sin cell och låsa in sig. Det fanns inte en plit i sikte och hans enda chans var att fly.

Men Storslaktarn var, trots sin enorma kroppshydd, snabbare. Sekundsnabbt kom han på fötter, gav honom ett hårt slag i nacken och sparkade undan hans fötter.

När Ecker slog i golvet med ett stön hörde han hur även de andra tre reste sig.

Plötsligt stod Mirek rakt ovanför honom. Utan förvarning spottade han rakt ner i Eckers ansikte medan han muttrade åt Turken.

”Doschen, va, Attaturk?”

”Ja. Låt oss tvätta hans smutsiga själ lite.”

Ecker visste vad som väntade. Hans första impuls var att skrika, men han hejdade sig. Förmodligen var plitarna inte ens på avdelningen, och sannolikheten att någon av de andra intagna skulle hjälpa honom mot Turkens gäng var lika med noll.

Turken regerade.

Medan Storslaktarn och Östersund släpade honom mot duschrummet gjorde han tafatta försök att torka bort Mireks saliv från ansiktet och stönade:

”Lägg av, släpp mig då, för fan! Jag kan betala!”

”Betala?” Turken hånflinade bakom honom. ”Det är jag som avgör vad du betalar, fattar du?”

Östersund höll vakt vid duschdörren. Mirek och Storslaktarn höll Ecker i ett järngrepp och knep hårt kring hans näsa medan Turken spolade in floder av iskallt vatten i hans mun. När Turken samtidigt slog honom hårt i magen spydde Ecker rakt ut. Som tack fick han ett par kraftiga sparkar på benen och en serie hårda knytnävsslag på överkroppen och i ansiktet.

Hela behandlingen tog säkert inte mer än fem minuter men kändes som en evighet. Ecker blev liggande i en stor, kall vattenpöl och kräktes igen när hans ansikte pressades ner i de egna spyorna på golvplattorna.

”Fan, vilket jevla as, va! Jevla peddosvin, vi er inte ferdika med dig, fatta do!?”

Mirek gav honom ett par avslutande sparkar i revbenen och Ecker höll på att kvävas när han hastigt drog efter andan, svalde delar av sina spyror och fick upp dem på nytt.

Som i en dimma hörde han stegen avlägsna sig medan Turkens låga skratt ekade mellan kakelplattorna i duschrummet.

När plitarna så småningom hittade honom ställde de frågor han inte tordes svara på.

Ecker begärde omedelbart isolering.

För vilken gång i ordningen visste han inte.

* * *

Han sjönk ner på britsen och stönade av smärta. Förmodligen hade de sparkat sönder ett av hans revben, men plitarna hade inte visat någon större entusiasm när han bad om en läkarundersökning.

Hans Ecker levde i en mardröm och hade givit upp hoppet om att vakna.

Nio månader tidigare hade livet varit perfekt. Han hade seglat i den grekiska övärlden tillsammans med sin bästa vän och sin blivande fru. Hans hade kastat nyfikna blickar på Veronicas växande mage och undrat hur det skulle bli att vara pappa och leva familjeliv i deras nyinköpta hus i Danderyd. Det nya jobbet som vd för börsnoterade Borsch Stål skulle innebära ett rejält karriärluft, och på det stora hela lekte livet.

Tills de kom till Arlanda, han blev gripen och mardrömmen började.

Månaderna som följde hade känts överkliga. Istället för att klä sig i dyra kostymer hade han burit kriminalvårdens träningsoverall under oändliga förhör. Exklusiva luncher på krogar vid Stureplan hade bytts mot smaklös pyttipanna, knäckebröd och lättmjölk på häktets plastbrickor. Han hade varken fått prata med Veronica eller någon annan, förutom sin advokat.

Trots att han upprepade gånger förklarat att han var oskyldig hade rätten varit enig:

Tio och ett halvt års fängelse för mord samt misshandel av tjänsteman. Advokaten hade uppgivet skakat på huvudet när Hans förde ett överklagande på tal.

Ecker stirrade i taket. Han tänkte på Veronica. På deras son Christian som fötts sex månader tidigare och vars uppväxt han skulle missa.

Han tänkte på Christopher som hade bränt honom. Som var orsak till allt det här.

”Helvete!”

Han drämde knytnäven i betongväggen bredvid sig och stönade samtidigt. Tårar av smärta trängde fram i hans ögon.

Första april.

För tre dagar sedan hade Johansson, den enda pliten på hela avdelningen som verkade ha någon form av empati, kommit fram till honom och viskat:

”Jag får inte säga det här, Ecker, men jag tycker jävligt synd om dig. Men det är inte långt kvar nu. Om tre dagar åker du till Norrtälje. Jävla tur, dom kommer att slå ihjäl dig annars.”

Han hade ringt Veronica och vidarebefordrat nyheten direkt. Plötsligt fanns det en strimma hopp.

Men ändå. Kunde han tro på Johansson?

Kunde han verkligen lita på att han skulle flyttas idag?

* * *

Grinden gled sakta åt sidan och kriminalvårdens vita Volkswagenbuss med röd dekorrand och myndighetens logotype på sidorna rullade ut.

Bussen svängde vänster och började sakta köra mot den väg som så småningom skulle leda fram till Europaväg 20.

”Men är det verkligen en bra idé? Får vi inte skit för det efteråt?”

Kristian Jonsson tittade forskande på sin kollega.

Gösta Hedberg skrattade till.

”Lugn, grabben, lita på mig. Efter tjugo år i det här gemet vet jag vad man kan och inte kan. Det är ju inte direkt Ioan Ursut vi har i lasten, eller hur? Den där”, han nickade bakåt mot Ecker, ”lär ju knappast göra en fluga förnär, efter vad jag har hört.”

”Men varför vill du tvunget köra den norra vägen? Det är ju både snabbare och säkrare att köra E4:an direkt till Stockholm”, envisades Jonsson.

”Snabbare”, muttrade Hedberg, ”jag vet väl för fan hur man snabbast kör till Norrtälje, det har jag gjort tusen gånger.”

”Men ändå?”

”Sa jag ju till dig innan.”

”Vadå?”

Hedberg suckade. Hade dagens ungdom inget jävla minne alls? Hur gammal kunde Jonsson vara? Tjugefem, kanske. Han var okej för att vara gröngöling, men någon raketingenjör verkade inte dölja sig under skalet.

”Måste titta till Karro på vägen, sa jag ju. Han verkade skitdålig i morse när jag åkte, orkade inte ens vifta på svansen när jag klappade honom.”

”Jaha. Hur gammal är han, då?” Jonsson försökte låta intresserad utan någon större framgång. Herregud, de transporterade faktiskt en mördare och kunde väl inte avvika från den säkraste rutten för en gammal hunds skull! Vad tänkte Hedberg på? Pensionen, förmodligen, han hade ju inte så långt kvar. Jonsson önskade att han fått jobba tillsammans med en yngre kollega istället.

”Fjorton och ett halvt. Går väl på övertid, kan man säga. Trist som fan. Världens finaste jucke.”

”Mmm.”

”Men det är inga problem, vettu. Tar max tie minuter att stanna till hemma och dessutom är det längs vägen, så vi blir inte sena eller nåt. Ta det lugnt.”

Jonsson suckade. Det var förmodligen ingen idé att protestera, och hur stor var risken, rent statistiskt, att de skulle råka ut för ett fritagningsförsök? Hedberg hade ju rätt. Internen som satt bredvid honom var varken riksbekant, medlem av den organiserade brottsligheten eller känd för att vara farlig. Snarare tvärtom. Anledningen till att man beslutat flytta honom till en annan anstalt var snarare att han under en lång tid blivit trakasserad och misshandlad.

Allt var lugnt. Jonsson fick leva med att de skulle titta till Hedbergs hund på ditvägen. Däremot var han nu, redan efter en dryg månad på jobbet, övertygad om att han å det snaraste borde söka sig bort från kriminalvårdens transporttjänst och hitta ett annat jobb istället.

När Volkswagenbussen så småningom kom ut på de större vägarna och styrde mot Stockholm, frågade han:

”Vill du att jag ska köra?”

Hedberg skakade på huvudet. ”Nä, det är lugnt. Här har du ett hjärta som klappar för bilkörning.”

Jonsson lutade huvudet mot nackstödet och slöt ögonen.

Han önskade att han haft sin iPod med sig.

* * *

Volkswagenbussen hade följt E18 in mot Bro och Bålsta, tagit småvägar via Sigtuna och Märsta fram till E4:an och så småningom styrt in på vägen mellan Upplands-Väsby och Norrtäljevägen, via Brottby. Där hade Hedberg saktat in, svängt av på en liten väg in mot några villor och parkerat utanför en av dem.

Ecker rörde sakta sina svullna handleder. Han skulle få en blodpropp om inte de här idioterna skärpte sig. Vad höll de på med? Han hade lyssnat på tjafset om hunden men kunde ändå knappt tro sina öron. Han var visserligen fånge, men betydde det att han skulle tvingas sitta och vänta i ett baksäte medan någon gullade med ett hundskrälle?

Han vände sig mot väktaren på sätet bredvid sig. Jonsson tittade frånvarande ut genom sitt fönster.

”Hur länge ska vi sitta här, egentligen?”

Kristian Jonsson skruvade besväret på sig.

”Det är bara ett snabbstopp, ett tjänsteärende.”

”Tjänsteärende, fan heller!” Jag har ju hört hur ni har tjafsat om den där jykken. Ni kan för helvete inte låta mig sitta här medan ni håller på med en gammal hund!”

”Det där, ehh, får du prata med Hedberg om.”

”Varför det? Jag pratar ju med dig om det.”

”Jo, men det är Hedberg som bestämmer.”

”Jaha du. Härlig chef du har.” Eckers röst dröp av ironi.

Kristian Jonsson lutade sig tillbaka och tittade ut genom rutan igen. Han påminde sig om att han skulle logga in och titta på platsannonser så fort han kom hem. Det här var för dumt.

Ecker skakade på huvudet. Var det sådant här folk betalade skatt för? När han kom till Norrtälje skulle han skriva en kritisk debattartikel i ämnet.

Han hade ju gott om tid.

Hans tankar gick till Veronica och lille Christian. Pannan rynkades i bekymrade veck. Hon skulle inte klara ekonomin, kunna betala räntor och amorteringar för deras nya hus länge till utan pengar från honom.

Och hans pengar var borta. Vd-jobbet var ett minne blott, och han kunde inte komma åt sin andel av de tiotals miljonerna i den hemliga fond han, Christopher och Johannes haft. *Helvete!*

Förhållandet med Veronica var ett annat problem. Under tiden han suttit i fängelse, och inte minst sedan deras son fötts, hade hennes lust att besöka honom minskat alltmer. Hon verkade kall och besvärad om han försökte ta i henne, och sex var det inte tal om. Han kunde knappt minnas när han fått ta i henne senast.

Under de senaste månaderna hade han haft gott om tid att fundera över problemen. Han visste att han hade ännu mer tid till sitt förfogande för funderingar i ensamhet.

Sju år eller så.

Ecker lutade huvudet mot rutan och såg hur Hedberg kom lunkande mot bilen. Han hoppade in, startade och de körde ut på den större vägen igen.

Malandet i framsätet fortsatte och han lyssnade med ett halvt öra.

"... en gång i världen var det ju kärringen som ville att vi skulle skaffa han. När Utte hade dött tyckte jag att det fick va nog me hundar, men så fick Marja se de dära valpfottot å då vare ju kört, vettu."

"Mmm, jag fattar."

"Ja, å sen så har vi ju haft han sen dess å de har väl mer eller minnre blitt min jycke, dårå. De e ju ja som tar hantom Karro å ser till han. Unnrar va de e för fel på han, han verkar ju helt sänkt. Får kanske ta in han te vetrinärn i kväll."

Kristian Jonsson suckade.

"Du, hur långt är det kvar?"

"Åh, de går på en pisskvart bort till Norrtäljevägen å sen ere bara å blåsa på serru. Skulle tro att vi e oppe om en timme eller så."

"Jaha. Är det omständligt där uppe, på inskrivningen? Tar det lång tid?"

Kristian Jonsson hade jobbat på kriminalvårdens transporttjänst i drygt en månad, och de körningar han hittills varit med om hade huvudsakligen gått till Stockholm och Hallanstalten utanför Södertälje.

"Ingen fara, jag känner grabbarna där. Vi ska i princip bara lämna av han där bak å sen kan du släppa av mej hemma å blåsa tillbaka till Örebro. Vaere, haru brått? Skaru hem å bränna på kärringen eller?" Hedberg frustade av skratt.

Jonsson kastade en blick mot Hedberg. Genom kollegans sidoruta såg han till sin förvåning hur en stor blå chevavan snabbt körde upp jämsides och sedan svängde in mot dem.

"Se upp!"

Gösta Hedberg kastade en förvånad blick åt vänster.

”Vicken jävla dåre!”

Han ryckte instinktivt ratten åt höger. Volkswagenbussens bakre del gled ut i en sladd samtidigt som chevans högra backspegel slog emot Hedbergs sidoruta. Ljudet av skrapat glas blandades med gnisslet när plåt gned mot plåt. Den blå bussen svängde ut några decimeter innan den åter kastades in mot fångtransporten.

Hedberg panikbromsade samtidigt som chevan krockade in i dem igen med ett obehagligt, skärande ljud och fick fångtransporten att styra ut mot vägkanten.

”Han prejar oss!” Jonssons röst gick upp i falsett.

Hedberg tappade kontrollen över fordonet. ”Hell-vette!” skrek han och höll ratten i ett krampaktigt grepp medan han fortfarande pumpade bromspedalen upp och ner, vilket fick bilen att sladda ännu mer.

”Satan!” vrålade Ecker skräckslaget från baksätet. Hans kropp kastades åt sidan av kollisionen.

Den tunga chevan vräktes in mot kriminalvårdens buss en sista gång och fick den att åka av vägen. Volkswagenbussen körde nerför en dikesslänt, över ett stycke skogsmark och några stenbumlingar som slog sönder bilens underrede, innan den med ett brak kraschade rakt in i en gran.

Ecker blundade och kände en hastig smärta i nacken när huvudet kastades fram och sedan tillbaka mot nackstödet. När han öppnade ögonen igen kände han sig dimmig och det tog några sekunder innan blicken klarnade igen.

Hedberg hängde framåt i säkerhetsbältet och blödde ymnigt från ett sår i pannan. Kollegan, Jonsson, satt i en konstig ställning lutad mot sidorutan.

Ecker kände lukten av bensin och paniken vällde upp inom honom. Tanken måste ha spruckit när bilens underrede slog i stenarna, och skiten kunde förmodligen börja brinna när som helst!

Plötsligt slet någon upp bussens sidodörr. Ecker vände förvånat på huvudet och fick se ett huvud med svart skidmask.

”Vad fan är det ...”

”*Halt die Schnauze!*” vrålade mannen. ”Håll käften!” Han tittade uppmärksamt framför sig medan han drog upp en pistol ur fickan.

En tysk! Ecker förstod ingenting.

Hedberg tog sig för pannan och stönade.

”Aj som fan. Jonsson, hur gick det ...?”

Kollegan i baksätet svarade inte.

Ecker undrade om väktaren var medvetslös eller död. Längre hann han inte tänka innan mannen med skidmasken höjde en handskbeklädd hand och siktede noga mot Hedbergs bakhuvud.

Tjoff-tjoff. Tjoff.

Eckers hjärna hann inte med. Paralyserad såg han Gösta Hedbergs huvud kastas snett framåt vänster av skotten och hur blod stänkte över den krossade vindrutan.

Under den senaste minuten hade tankarna rusat genom hans hjärna. Först hade han trott att det rörde sig om en vanlig trafikolycka. Nu förstod han bättre. Någon ville mörda både honom och fångvaktarna! Men varför?

Längre hann han inte tänka innan pistolen gick av igen.

Tjoff-tjoff. Tjoff-tjoff.

Sidorutan bakom Jonssons huvud färgades röd samtidigt som glaset splittrades. Ecker såg med avsmak hur grabbens haka föll ner och blicken blev tom medan huvudet sakta gled iväg över den krossade rutan tills bältet stoppade rörelsen.

Mannen med skidmasken tittade upp mot vägen medan han lyssnade uppmärksamt.

Inga motorljud.

Han befriade den skakande Ecker från bältet och slet omilt ut honom från bilen.

”Vad fan gör du!?” tjöt Ecker. ”Vad vill du egentligen?”

Ett nytt *Halt die Schnauze!* var allt han fick till svar.

Till sin förvåning kände Ecker hur en handskbeklädd hand pressade in ett metallföremål i hans hand och klämde hans fingrar runt det hårt i flera sekunder. Sedan togs föremålet bort lika snabbt.

Han fattade ingenting.

Mannen sköt honom omilt framför sig med ett stadigt grepp om honom och pistolen tryckt mot hans bakhuvud. Ecker snubblade flera gånger över ris och grenar, men mördaren höll honom i ett järngrepp och hindrade honom från att falla.

”Vad vill du?” flåsade Ecker skräckslaget medan de närmade sig den blå chevbussen som stod vid vägkanten med motorn igång. Han kände plötsligt en våt värme i skrevet och undrade vilken sekund skottet skulle komma, om han skulle hinna känna någon smärta, vad det skulle bli av Veronica och lille Christian. *Varför i helvete hade hon döpt ungen till Christian, förresten? Varför fick*

han inte heta Hans eller Günther efter sin pappa? Han hade protesterat, vilket hjälpt föga eftersom han inte ens kunnat vara med på dopet. Hittills var några bilder allt han hade fått se av sin son, och han undrade när – eller om – han skulle få se honom i verkligheten.

Mannen tvingade honom bryskt uppför dikeskanten och till bakkdelen av chevan. Han släppte greppet om Ecker men höll hela tiden pistolmynningen riktad mot hans ansikte.

Hans försökte förgäves bilda sig en uppfattning om vem mördaren skulle kunna vara, men det var omöjligt. Han var ungefär lika lång som Ecker, klädd i grova kängor, en heltäckande svart overall och den svarta skidmasken. Hans såg hans kalla blick men kunde inte ens avgöra vilken färg ögonen hade.

Tysken öppnade snabbt bakkörrarna och gjorde en svepande gest med pistolmynningen.

Ecker tvekade. Han vred på huvudet och tittade bort mot folkvagnsbussen, såg de livlösa kropparna och kände illamåendet rusa upp.

Han spydde ut över asfalten och den svartklädde hoppade undan med kvävd svordom. När han hulkat färdigt gav tysken honom en spark mot benet och pekade åter med pistolmynningen mot chevans lastutrymme. Ecker gjorde tafatta försök att komma in men hindrades av att hans händer var låsta. Plötsligt slet mördaren tag i honom och lyfte upp honom så att han blev liggande på rygg mot det kalla plåtgolvet. I nästa sekund tog mannen upp en skidmask ur sin ficka och drog den över Hans huvud, men med hålen åt fel håll.

Allt blev svart. Ecker kände plötsligt hur vapnets mynning pressades mot hans huvud igen. *Vem, varför?* Under den stickade luvan pressade han ihop ögonen så hårt att det gjorde ont och väntade på ljudet från pistolen.

Det sista han någonsin skulle höra.